

Alles is anders

Alles is anders

Victoria Farkas

moon

Lees ook de andere boeken van Victoria Farkas:

De dierenpolitie

Dik in mijn hoofd

© 2008 Victoria Farkas en Moon, Amsterdam

Omslagontwerp Esther van Gameren

Foto omslag © Corbis

Zetwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 0118 3

NUR 284

www.moonuitgevers.nl

www.victoriafarkas.com

<http://victoriafarkas.hyves.nl>

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Uitgeverij Moon drukt haar boeken op papier met het fsc-keurmerk. Zo helpen we oerbossen te behouden.

Alles is anders

Ik ben ik,
jij bent jij.
Waarom ben ik niet jou
en jij niet mij?
Jij bent alles
wat ik had willen zijn.
Jij hebt alles
wat ik had willen hebben.
Jij lacht
zoals ik lachen wil.
Jij hebt een leven
dat ik leiden wil.
Ik ben ik,
jij bent jij.
Waarom ben ik niet jou
en jij niet mij?
Totdat ik jou ben,
en jij bent mij.
Ook jij had
anders willen zijn.
Mij misschien?
Misschien is dat
wel de reden,

dat ik ben wie ik ben
en jij bent wie jij bent.
Want in feite is
alles anders dan je denkt.

1

Balend liep Thomas de trap op, naar de slaapkamer van zijn ouders. Hoe kreeg zijn moeder het toch altijd voor elkaar om precies op het verkeerde moment te storen? Hij was zwaar van zijn vader op de Wii aan het winnen. Zijn racewagen lag al bijna een hele ronde aan kop. Zag ze dat nou niet, of wilde ze dat gewoon niet zien?

Hij liep regelrecht naar het bureau, dat ook maar meteen dienstdeed als een soort kaptafel, met een spiegel erop. Bovenste la, had zijn moeder gezegd. Daar liggen de paspoorten en andere belangrijke documenten. Ze had haar paspoortnummer voor een of ander belangrijk iets nodig. Lekker belangrijk!

Het bureau stond vol foto's in lijstjes. Foto's van toen Thomas een baby was en in de armen van zijn moeder lag. Daarnaast een foto van hem in de armen van zijn vader. Hij zag zichzelf als kleuter, spelend in een ton met een laagje water erin. Zijn moeder stond er met de tuinslang naast. Hij zag zichzelf als achtjarige, huilend met een vis bungelend aan zijn hengel. Hij wilde per se vissen, terwijl hij dat nog nooit gedaan had. Hij was dan ook vreselijk geschrokken toen hij beet bleek te hebben. Zijn vader had hem uiteindelijk geholpen en daarna had hij nooit meer een hengel aangeraakt. Zijn leven flitste door de foto's razendsnel voorbij

en hij kon een glimlach niet onderdrukken. Hij had toffe ouders.

Hij rommelde in de la, maar hij kon de paspoorten niet vinden. Misschien in de tweede la. Ook niet. Derde la. Wat een troep lag daarin. Oude ansichtkaarten, brieven, enveloppen en vergeelde papieren lagen door elkaar. Waarom bewaren mensen zoveel troep? Hij haalde de la leeg en legde alles wat onder lag boven en andersom. Tevergeefs. Thomas wilde de la al dichtduwen, toen zijn blik over een oud papier gleed. Zijn naam stond erop. Hij pakte het vergeelde en zwaar beschadigde vel en bekeek het.

Het was een geboorteakte, leek het wel. Zijn geboorteakte. Met daarop zijn naam, de naam van zijn moeder en... Zijn adem stakte. Zijn hart schoot omhoog, zijn keel in.

Hij staarde naar de naam die achter 'vader' getypt stond. Victor van Bree. Met een frons draaide hij de geboorteakte om. De achterkant was leeg. Hij draaide de akte weer om. Misschien had hij gehoopt dat door het draaien de naam van zijn echte vader tevoorschijn was gekomen, Sam Leenstra. De man met wie hij beneden een racespel op de Wii zat te spelen. De man die zijn vader was. Toch?

Waarom stond er dan een Victor van Bree op zijn geboorteakte? En waarom achter het vakje waar de naam van de vader geschreven moest worden? Hij zag dat alleen zijn moeder de akte had ondertekend.

Thomas moest op het bed gaan zitten. De wereld om hem heen leek te draaien. Hij wilde niet denken aan de enige logische verklaring voor die naam achter het vadervakje. Dat kon niet, dat mocht niet. Want zijn vader zat beneden. In de woonkamer. Op hem te wachten tot hij terug zou komen.

Hij moest weer kalm worden en dan langzaam naar beneden lopen en zijn ouders om opheldering vragen. Het was vast een of ander misverstand. Een grap. Eén blik van zijn ouders op zijn geboorteakte en ze zouden in lachen uitbarsten. Ze zouden met een logische verklaring komen en dan konden hij en zijn vader weer verder met het racespel. Thomas vermande zich en liep naar beneden. In zijn hand hield hij de geboorteakte.

‘Heb je ze gevonden?’ vroeg zijn moeder en ze stak haar hand al uit om haar paspoort in ontvangst te nemen.

Thomas verroerde zich niet.

‘Doe niet zo flauw en geef ze nou even. Ik wil dit formulier nog voor zessen op de post doen.’

Thomas zweeg.

‘Vandaag is de laatste dag dat ik het kan opsturen. Met een beetje geluk hebben ze het morgen, maar dan moet de post wel meewerken. Tegenwoordig kun je daar ook niet meer van op aan, dat de post de volgende dag al wordt bezorgd. Ik heb laatst een kaart naar tante Tiny gestuurd en die kreeg ze pas twee dagen later,’ ratelde zijn moeder vrolijk verder.

Thomas zei nog altijd niets.

‘Waarom zeg je niets? Is er iets?’

‘Zeg Thomas, kom je nog? Ik zit hier wortel te schieten op de bank. Of durf je soms niet meer? Bang dat ik toch weer van je ga winnen?’ klonk de zware stem van zijn vader.

Nu pas kwam Thomas terug in het heden. Zonder iets te zeggen gaf hij zijn geboorteakte aan zijn moeder.

‘Hè, hè,’ zuchtte ze.

Thomas keek naar zijn moeder. Naar haar reactie. Ze zou vast gaan lachen en de geboorteakte aan zijn vader geven.

Ook die zou lachen. Hij wist het zeker. Want het was gewoon allemaal één grote grap.

Maar zijn moeder begon niet te lachen. Ze trok gevaarlijk wit weg. 'O mijn god,' mompelde ze.

'Wat is er?' wilde Thomas' vader weten. Hij stond op van de bank en liep naar zijn vrouw. Die gaf hem de akte.

Thomas zag dat zijn vaders ogen over het papier gleden. Hij zag een diepe frons tussen zijn wenkbrauwen verschijnen. Hij zag dat zijn vader zijn ogen samenkneep, alsof hij het niet goed kon lezen. En even hoopte Thomas dat ook zijn vader van niets wist. Dan was hij niet de enige in dit huis die bedrogen was.

Hij keek naar de donkere en warrige krullenbos van zijn vader. De krullen waar hij stiekem altijd jaloers op was geweest, omdat hij zelf van dat blonde sluikehaar had, waar niets mee te doen viel. Thomas had altijd gedacht dat hij het haar van zijn moeder had.

'Thomas, ik denk dat we even moeten praten,' begon zijn vader. Hij keek Thomas verdrietig aan.

Thomas wist voldoende. Victor van Bree was zijn echte vader. En hij was de enige in huis die de waarheid niet had geweten. Zwijgend liep hij de kamer uit, pakte zijn jas van de kapstok en liep naar buiten. Hij moest nadenken. Alles op een rijtje krijgen.

'Thomas, je moet geloven dat we het je wilden vertellen,' begon zijn moeder toen hij 's avonds na een lange wandeling thuisgekomen was.

'Hmm.' Thomas stond in de deuropening en keek naar zijn ouders. Wat nou ouders? Hij keek met een norske blik

naar zijn moeder en Sam, de man die zijn vader niet was.

‘We wachtten alleen op het goede moment,’ ging zijn moeder verder. Thomas zag dat ze het er moeilijk mee had. Hij wilde het niet zien en niet weten. Zijn wereld was ingestort, omdat zijn moeder tegen hem gelogen had.

‘Het is er zeker nooit van gekomen,’ zei Thomas hatelijk.

‘Je vader en ik...’

‘Sam en ik...’ verbeterde Thomas zijn moeder meteen.

‘Kom op, Tom, ik begrijp dat je geschrokken bent, maar ik ben al bijna vijftien jaar je vader. Dat stopt toch niet ineens omdat er een andere naam op je geboorteakte staat?’ zei Sam. Zijn stem klonk bedroefd.

‘Ik lijk niet eens op je. En weet je wat zo grappig is? Ik heb het zelfs nooit raar gevonden dat jij een dikke, warrige krullenbos hebt en ik steil blond haar! Ik heb me nooit afgevraagd hoe dat kwam. Maar ja, welk kind twijfelt er nou aan de echtheid van zijn ouders? Welk kind denkt er nou over na dat je er niet eens van op de hoogte bent dat je een deel mist? En nu weet ik niet eens meer wie ik ben. Wie ben ik, als ik een deel van mij niet eens ken? Waarom hebben jullie het me nooit verteld?’

‘Ik denk omdat we je wilden beschermen,’ antwoordde zijn moeder.

‘Beschermen voor wat? Voor mezelf? Voor die biologische vader van me? Voor wat?’

De vraag hing in de lucht en zijn moeder wilde antwoord geven, maar Thomas luisterde niet. ‘Wat hebben jullie nog meer voor me verzwegen?’

‘Niets anders,’ zei zijn moeder fel.

‘En dat moet ik geloven? Hoe kan ik jullie ooit nog ver-

trouwen? Hoe? Vertel me dat eens. Gelogen hebben jullie. Vijftien jaar lang.' Het laatste had Thomas geschreeuwd. Hij draaide zich om en liep naar zijn kamer. De deur smeed hij hard achter zich dicht.

2

‘Zal ik je tas dragen?’ Annet keek Juul bezorgd aan. ‘Volgens mij is-ie veel te zwaar voor je.’

Annet, Sanne en Juul liepen naar de vierde verdieping. Hoewel het eerste uur pas over een kwartier zou beginnen, waren ze al op weg naar lokaal 4.12, waar ze Nederlands van Polderman zouden krijgen.

Juul had het bloedheet en de tas voelde inderdaad alsof iemand er minstens twintig kilo stenen in had gegooid, maar ze weigerde dat toe te geven.

‘An, ik ben niet invalide. Ik ben alleen ziek,’ bromde Juul en ze liep stug door. Treetje voor treetje. Hijgend als een oud paard.

‘Alleen ziek? Je bent doodziek!’ hoorde Juul Annet achter zich mompelen.

‘Hou je kop,’ riep Juul. Mokkend liep ze verder, die belachelijk hoge trap op. Waarom hield Annet niet gewoon een keer haar kop dicht? Waarom hield ze niet eens op met haar zo te bemoederen? Om gek van te worden. Juul had helemaal geen zin om te pas en te onpas aan haar ziekte herinnerd te worden. Ze was Juul! Juul met een rotte nier, en niet andersom. Maar de meeste mensen zagen eerst haar ziekte en dan pas Juul.

Boven aan de trap, met een gevoel alsof ze zojuist de

Mount Everest had beklommen en als eerste een vlag mocht planten, had Juul alweer spijt van haar uitval. Annet bedoelde het alleen maar goed, net als iedereen. Dat maakte het tegelijkertijd ook allemaal zo frustrerend.

'Sorry,' mompelde Juul zachtjes toen Annet naast haar kwam staan.

'Het is al goed,' antwoordde die en ze plofte op de grond tegen de muur aan, hun gebruikelijke plek. Meteen begon Annet in haar tas te rommelen, tot ze een boterhamzakje vond. Zoals iedere dag had Annet blijkbaar ook vanmorgen niet ontbeten.

'Mmm, eet smakelijk,' zei Juul en ze wees op de fijngeplette kleffe boterhammen die uit het zakje tevoorschijn waren gekomen. Ze ging tussen Sanne en Annet in zitten.

'Boterhammen zijn het lekkerst als ze geplet zijn,' zei Annet en ze nam een grote hap.

'Ik heb gisteren met Boris gezoend,' zei Sanne ineens.

'Sorry?' reageerde Juul verbaasd. 'En dat vertel je ons nu pas?'

Sanne glimlachte, maar zei niets.

'Vertel dan!'

'Wat moet ik jullie vertellen?'

'Nou, hoe hij zoent. Of hij zachte lippen heeft.'

'Waar jullie gezoend hebben, hoelang jullie gezoend hebben, waarom jullie gezoend hebben,' vulde Annet smakelijk smakkend Juuls vragenlijstje aan.

'Ja zeg, alsof ik dat jullie allemaal aan de neus ga hangen,' antwoordde Sanne, met meteen erachteraan, op z'n Sannes, uiteraard alle antwoorden. 'Bij hem thuis, in zijn kamer, op zijn bed. De eerste zoen duurde wel een minuut. Hij zoent

zóó lekker.' Sanne kreeg een dromerige blik in haar ogen. Het was duidelijk dat ze aan gisteren terugdacht.

Juul knipte met haar vingers. 'Er even bij blijven nu, Sanne Lansschot. Details, we willen details horen.'

'Die lippen van hem zijn goddelijk. Ze lijken misschien nog wel het meest op fluwelen kussentjes. Zo zacht!'

'Heb jij wel eens een fluwelen kussentje gekust dan?' vroeg Juul.

Annet proestte het uit. Een paar kruimels boterham vlogen over de vloer. Sanne keek Juul met een uitdagende en tegelijkertijd ondeugende blik aan. 'Nooit van dichterlijke vrijheid gehoord?'

'Ah, vandaar. Zoent die dichter net zo lekker als jouw Boris?'

'Ha, ha, ha.'

'Ik zou ook best wel eens een jongen willen zoenen,' mijmerde Juul. 'Het staat boven aan mijn voordat-ik-doodga-to-do-lijst.'

Naast Juul verslikte Annet zich. 'Zeg niet van die belachelijke dingen.' Ze keek Juul boos aan. 'Je gaat helemaal niet dood.'

'Iedereen gaat dood.'

'Op den duur, ja. Voor die tijd heb jij allang met een jongen gezoend.'

'Met wel tien,' zei Sanne vanaf Juuls andere kant.

Juul zweeg. Soms snapte ze niets van haar vriendinnen. Ze waren vreselijk bezorgd om haar, vooral Annet. Bij ieder kuchje keek ze haar aan alsof ze ter plekke dood neer zou vallen, maar over doodgaan praten was taboe. Niet dat praten over doodgaan nou Juuls hobby was. Maar er helemaal

over zwijgen was geen garantie dat ze niet eerder doodging. Het was een reële mogelijkheid met die kloteziekte van haar. Misschien deed ze er ook wel te luchtig over, met haar voordat-ik-doodga-to-do-lijst, maar *come on*, het was wel haar leven.

Juul wilde niet dood. Natuurlijk niet. Ze wilde leven. Het leven was veel te leuk! Daarom stonden er minstens vijfhonderd dingen op haar to-do-lijst, te beginnen met het zoenen van een jongen, want dat had ze nog nooit gedaan! Ze had helemaal geen tijd om dood te gaan.

Juul zuchtte en besloot de stilte maar te verbreken, voordat die te pijnlijk werd.

‘Wisten jullie dat Polderman er een bijbaan op na houdt?’

Annet en Sanne keken Juul vragend aan.

‘Onze Polderman? De leraar Nederlands?’

Juul knikte. ‘Yep, in zijn vrije tijd moordt hij er lustig op los.’

Voor de tweede keer verslikte Annet zich in een hap. Sanne grijnsde alleen maar. Ze was waarschijnlijk opgelucht dat Juul van onderwerp veranderd was. Sanne hield niet van confrontaties. Juul ook niet, maar soms kwam je er gewoon niet onderuit.

‘Serieus,’ zei Juul met een plechtig gezicht. ‘Heb je nooit iets aan hem gemerkt? Hij komt bijna nooit zijn klas uit.’

‘Tjonge, als dat een aanwijzing is, dan mag je de helft van alle leraren hier op school wel verdenken,’ merkte Sanne op. Ze opende een blikje cola, nam een slok en gaf hem aan Juul.

‘Met als grote verschil dat hij alle gelegenheid heeft. Hij is de enige leraar die zijn lokaal op de vierde verdieping heeft.

Dus geen pottenkijkers. Hebben jullie bijvoorbeeld wel eens goed naar het schuine dak gekeken?' Juul gaf het blikje, zonder een slok genomen te hebben, door aan Annet. Vanwege die rotte nier van haar had ze een streng dieet en mocht ze vooral niet te veel drinken.

'Je moet straks in het lokaal maar eens opletten. Als je goed kijkt, zie je dat een van de panelen in de achterwand loszit – dé plaats om lijken te verstoppen. Ik verdenk hem al een tijdje.'

'Want?'

'Hij loopt, praat en zit als een moordenaar, ik zweer het je.'

'Tss, dat hij daar zomaar mee weggkomt,' zei Sanne. 'Maar zeg eens, Juul: hoe kom je aan al die wijsheid?'

'Weten jullie nog dat ik laatst het klassenboek vergeten was? Ik wilde het lokaal al binnenlopen, toen ik ineens stemmen hoorde. Voorzichtig keek ik door de kier naar binnen en zag een meisje uit 6 vwo naast zijn bureau staan.'

'En wat is er met dat meisje gebeurd?' wilde Annet weten.

Heerlijk, van die vriendinnen die zo lekker meedingen met haar op hol geslagen fantasie, dacht Juul tevreden. De werkelijkheid liet ze graag in de steek, net als de waarheid. Soms, dan. Niet altijd! Maar het was de enige manier om met alles om te kunnen gaan.

'Vermoord natuurlijk,' fluisterde Juul. 'Ik heb haar daarna in ieder geval nooit meer gezien.'

'Tja, dat is natuurlijk een onomstotelijk bewijs,' merkte Sanne droog op.

'En jou heeft hij zomaar laten gaan? Een getuige?' Dat was Annet.

‘Ik heb me natuurlijk niet laten zien.’

‘Nee, natuurlijk niet,’ schamperde Sanne.

‘Maar je kwam wel met het klassenboek terug,’ zei Annet zachtjes. ‘Heb je gewacht tot hij het lokaal uit was?’

‘Je weet toch dat Polderman zijn lokaal nooit uit komt? Nee, ik heb een grote plastic zak aan het uiteinde van een aanwijsstok bevestigd en die als een hengel naar binnen gestoken.’

Sanne grinnikte. ‘En die stok stond daar toevallig?’

‘Toevallig wel.’ Juul glimlachte. Ze was in haar element.

‘En toen?’

‘Toen heb ik hem gevraagd om het klassenboek van 3H in de plastic zak te stoppen.’

Juul stopte even om de spanning erin te houden.

‘Mijn hart klopte als een gek en mijn benen zwabberden als rietjes in een glas cola, maar tot mijn stomme verbazing stopte hij het klassenboek in de zak.’

‘Volgens mij heb jij een kronkel in je kop,’ zei Sanne.

‘Eén kronkel maar? Het zijn er wel dertig,’ zei Annet.

Op dat moment ging de deur van lokaal 4.12 open en kwam Polderman naar buiten. Alle drie slaakten ze een gil-letje. Verbaasd keek Polderman naar de drie vriendinnen die met een rood hoofd op de grond zaten en wanhopige pogingen ondernamen om niet in lachen uit te barsten.

‘Dames, wat een ijver. De les begint pas over vijf minuten,’ zei hij, waarna hij de trap af liep. ‘Nog even snel een koffie halen.’

Pas toen hij uit het zicht was, proestten ze het uit.